

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Klektáky s. r. o.**
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava
zastoupeného advokátem Mgr. Janem Tomsem
sídlem Emila Filly 296/13,m 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j. 41286/19/5300-22441-701296, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše nadepsaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za měsíc říjen 2014 ze dne 11. 10. 2018, č. j. 3424810/3203-50522-805222, a za měsíc listopad 2014 ze dne 11. 10. 2018, č. j. 3424915/3203-50522-805222. Předmětnými platebními výměry byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále „DPH“) a stanoveno penále z důvodu zjištěné účasti žalobce na daňovém podvodu při obchodování s kuřecím masem.
2. Žalobce předně namítá, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena, protože nedošlo k řádnému projednání zprávy o daňové kontrole, kterou žalobcův zástupce důvodně odmítl podepsat. Podle žalobce nebylo prokázáno, že by se účastnil na daňovém podvodu, nebyla přitom prokázána ani existence samotného podvodu. Dodavatel žalobce, společnost CI Intect s. r. o. pouze z důvodu zhoršené ekonomické situace neuhradila daň. Správce daně neučinil kroky pro vymožení daně od společnosti CI Intect a pouze ji vymáhá po žalobci.
3. Žalovaný podle žalobce účelově poukazuje na rozdílné údaje o obchodujících společnostech v dodacích listech a CMR listech. CMR listy přitom žalobce získal na žádost až po uskutečnění obchodů a nemohl z nich tedy zjistit, jaké další společnosti se na obchodech podílely. CMR listy se přitom běžně neutralizují, aby nemohly být obchodující společnosti obcházeny. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 5 Afs 252/2017, který na nyní projednávanou věc dopadá. Podle tohoto rozsudku a podle předložených důkazů nemůže závěr žalovaného o vědomosti žalobce o účasti na podvodu obstát.
4. K jednotlivým indiciím, ze kterých žalovaný usuzuje o vědomé účasti na podvodu, žalobce uvádí následující. Podle žalobce není nelogické nejprve zajistit odběratele a následně sehnat dodavatele, obzvláště s ohledem na skutečnost, že obchodoval se zbožím, které podléhá rychlé zkáze. Není také s odstupem čtyř let přípustné, aby žalobce doložil, že vyhledával i jiné obchodní partnery. Skutečnost, že žalobce nahradil písemnou smlouvu sjednáním obchodních podmínek, není neobvyklá při obchodování s kazícím se zbožím. Svého obchodního partnera si žalobce ověřoval v obchodním rejstříku, na portálu daňové správy, v systému ARES a na internetových stránkách, s jednatelem dodavatele jednal žalobce i osobně, měl kopii jeho občanského průkazu. Nelze po něm tedy rozumně nic více požadovat a to i s ohledem na výše odkazovaný judikát.
5. Nezveřejňování účetních uzávěrek je v České republice zcela běžné, pokud by žalobce měl obchodovat jen se společnostmi, které je zveřejňují, nebylo by s kým obchodovat. Odkazuje-li žalovaný na neznámý článek z roku 2016, podle kterého nezveřejňování uzávěrek představuje zvýšené riziko, žalobce konstatuje, že článek mu není znám a navíc tento vyšel dva roky po uskutečnění obchodů. Skutečnost, že CI Intect sídlí v bytovém domě bez označené schránky a zvonku byla zjištěna až ex post, v době obchodování tomu tak nebylo.
6. Skutečnost, že žalobci byly dodávány jiné značky masa, než poptával, je v obchodu běžná, odběratel produkt nakonec odkupoval. Právě tato skutečnost byla důvodem ukončení obchodů ze strany žalobce. Kontrolu zboží prováděl zaškolený personál skladovatele (společnost ROCHUS), žalobce kontrolu ani provádět nemohl s ohledem na druh

obchodovaného zboží. Z kontroly obdržel žalobce výstup v podobě naskladňovacího listu. Za zboží žalobce platil společnosti CI Intect na účet zveřejněný u správce daně. Skutečnost, že se jednalo o zahraniční účet tak nemůže jít k tíži žalobce. Obchodní transakce byly potvrzeny jednatelem CI Intect, panem B. Podle žalobce není podstatné, kdo vystavoval doklady ke zboží. V řetězci společností je běžné, že doklad vystaví první prodávající.

7. Podle žalobce tak žalovaný neunesl důkazní břemeno, co se týče prokázání podvodu, a nejsou ani naplněny podmínky pro doměření daně, neboť žalobce prokázal náležitou opatrnost při obchodování. Proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a to včetně uvedených platebních výměrů.
8. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval dosavadní průběh řízení, konstatoval, že žalobní námitky se z velké části shodují s námitkami odvolacími a žalobní námitky shrnul do tří bodů. K prvnímu bodu, odepření podpisu zprávy o daňové kontrole, uvedl, že odmítnutí podpisu nebylo důvodné a odkázal na odst. 76 až 79 napadeného rozhodnutí. K druhému bodu, prokázání existence podvodu na DPH, žalovaný zrekapituloval relevantní judikaturu NSS a SD EU a popsal rozdíl mezi podvodem na DPH a zneužitím práva. V konkrétním případě žalobce dospěl žalovaný k závěru, že hlavním účelem nebylo získání daňového zvýhodnění, tedy se o zneužití práva nejednalo. Žalovaný řádně identifikoval dodavatelsko-odběratelský řetězec, u společnosti CI Intect identifikoval chybějící daň a řadu nestandardních okolností týkajících se přímo společností (nekontaktnost, virtuální sídlo, nezveřejňování účetních uzávěrek) nebo žalobcovy spolupráce s ní (neuzavření písemné smlouvy, nesrovnalosti ohledně navázání spolupráce apod.). Žalovaný uvedl, že tyto objektivní okolnosti žalobce posuzuje jednotlivě a vytrhává je z kontextu. V řízení zjištěné objektivní okolnosti měly v žalobci vzbudit podezření o účasti na podvodu s DPH. To se však nestalo, ze spisu obezřetné jednání ze strany žalobce nevyplývá a žalobce nedoložil, že by učinil opatření směřující k eliminaci rizika účasti na podvodu s DPH. Naopak žalovaným popsané objektivní okolnosti žalobce přímo ignoroval. K tvrzení žalobce, že si svého dodavatele ověřoval ve veřejných rejstřících, žalovaný uvedl, že se jedná o zcela základní opatření, v daném případě by žalobce již z tohoto ověření mohl zjistit řadu nestandardních okolností. Žalobcem opakovaně odkazovaný rozsudek sp. zn. 5 Afs 252/2017 je v této věci nepřiléhavý. Žalovaný tak unesl důkazní břemeno, když prokázal žalobcovu účast na transakcích zatížených podvodem, o kterém vědět měl a mohl. V závěru navrhl žalovaný žalobu zamítnout.
9. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce repliku. V ní uvedl, že společnost CI Intect neměla virtuální sídlo, neboť sídlem bylo bydliště jednatele. Skutečnost, že s dodavatelem žalobce neuzavřel písemnou smlouvu, pak nehraje roli, neboť ta nebyla vyžadována. Dodavatel dodával zboží na splatnost. V případě nedodání nebo vad zboží by žalobce nemusel za zboží platit a nic tedy neriskoval. Žalovaný nesmyslně argumentuje daňovým podvodem, čímž obchází povinnost správce daně vybrat chybějící daň u společnosti CI Intect.
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že společnost žalobce byla založena v dubnu roku 2014, ve stejném měsíci byla také společnost přihlášena k DPH. V měsících říjen a listopad 2014 uskutečnil žalobce několik obchodů s mraženým kuřecím masem. Při těchto

obchodech vykázal žalobce vysoký obrát (v souhrnu převyšující částku 15 milionů Kč) a nízkou daňovou povinnost (16 173 Kč a 4 519 Kč). Předmětem podnikání žalobce byl výkon práva myslivosti a obchod se zvěřinou a kuřecím masem. Předmětné kuřecí maso nakoupil žalobce od společnosti CI Intect, se kterou navázal spolupráci skrze osobu J. R., který u společnosti CI Intect působil jako zaměstnanec. Společnost CI Intect obchodovala s kovovými výrobky. Nakoupené zboží žalobce prodával společnosti KOVÁŘ plus s. r. o. Zboží bylo žalobci dodáváno ke skladovateli, společnosti ROCHUS SPOL. s. r. o., kde si zboží přebíral odběratel, společnost KOVÁŘ. Společnost CI Intect se pro místně příslušného správce daně stala nekontaktní, za předmětná období nepodala daňová přiznání a byla jí ke dni 13. 7. 2016 zrušena registrace k DPH. Správce daně zjistil, že pro obchodování s kuřecím masem společnost nedisponovala povolením Státní veterinární správy ČR. Společnost byla ke dni 6. 2. 2019 zrušena s likvidací. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobce nejprve uzavřel kupní smlouvu na dodávky masa se společností KOVÁŘ jako odběratelem. Následně žalobce navázal spolupráci se společností CI Intect skrze svého prokuristu, který se měl znát se zaměstnancem dodavatele panem R. K této spolupráci nebyla doložena žádná smlouva. Zboží mělo být dodavatelem dodáváno přímo na sklad společnosti ROCHUS, odkud zboží následně odebíral odběratel. Se společností ROCHUS uzavřel žalobce skladovací smlouvu. CMR listy získané v průběhu daňové kontroly uváděly jako dodavatele zcela jiné obchodní partnery jak v pozici dodavatele, tak v pozici odběratele (společnosti TENDERFOOD, Turquesia, Rewast odpady, Operis, SSAH Invest). Z těchto dokladů si pak žalobce měl být vědom, že zboží pochází od jiných společností. Na základě těchto skutečností byla konstatována existence podvodu na DPH.

12. Následně se žalovaný zabýval existencí objektivních okolností podvodu. Mezi ně zařadil nesrovnalosti ohledně způsobu zahájení obchodní spolupráce s dodavatelem a rozdílný přístup k dodavateli a odběrateli týkající se řádného uzavření kupní smlouvy. Žalovaný dále popsal nevěrohodnost dodavatele s ohledem na jeho předchozí obchodní aktivity, sídlo a nedostatek dostupných údajů na internetu. Za samostatnou objektivní okolnost pak žalovaný označil absenci písemné smlouvy s dodavatelem, absenci kontroly zboží žalobcem, platby za zboží bez účasti vlastních peněžních prostředků žalobce, dodávání zboží do skladu společnosti ROCHUS v rozporu s obsahem kupní smlouvy s odběratelem a nesrovnalosti v přepravních dokladech. V závěru žalovaný zhodnotil, že žalobce vzhledem ke zjištěným objektivním okolnostem nepřijal dostatečná opatření pro to, aby zamezil své účasti na podvodu s DPH. Žalobce si nevyžádal doklad o oprávnění pana R. jednat za společnost dodavatele, neinformoval se o obchodní činnosti dodavatele, nevěnoval pozornost skutečnostem zjistitelným o dodavateli z veřejných rejstříků a bez důvodu přistupoval v obchodování k odběrateli a dodavateli. Žalobce mohl a měl reagovat na skutečnost, že mu bylo dodáváno jiné zboží, dodané zboží měl na skladě ověřit, a měl se více zabývat tím, proč dodavatel požaduje zasílání plateb na zahraniční účet.
13. Předně krajský soud konstatuje, že námitka absence odůvodnění platebních výměrů není důvodná. Z protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole vyplývá, že zástupce žalobce odmítl zprávu o daňové kontrole podepsat z toho důvodu, že správce daně nectí právní úpravu a nejnovější ustálenou judikaturu, aniž by vysvětlil, která ustanovení zákona, či která z rozhodnutí soudů měla být porušena. Dále namítl, že uskutečnění obchodních případů bylo prokázáno a v řízení nebyla zjištěna jeho vědomost o podvodu na DPH. Krajský soud konstatuje, že první z důvodů pro odeprání je příliš obecný a tedy jej nelze považovat za důvodný, neboť z něj není patrné, jaká ustanovení zákona či

principy judikatury neměl žalovaný dodržet. Co se týče zjištění podvodu na DPH a žalobcovy vědomé nebo nedbalostní účasti na něm, soud odkazuje na odst. 78 napadeného rozhodnutí a konstatuje, že tyto otázky jsou předmětem samotné kontroly a při projednání zprávy nelze polemiku se samotnými závěry kontroly považovat za důvod pro odepření podpisu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2019, č. j. 9 Afs 109/2018-93: „*Stěžovatelka se mýlí, domnívá-li se, že ji nesouhlas s kontrolními závěry či postupem správce daně při dokazování opravňuje odmítnout podepsat zprávu o daňové kontrole, případně že její chybějící podpis na této zprávě má za následek její nepoužitelnost v dalším řízení. Polemika daňového subjektu se závěry správce daně provádějícího daňovou kontrolu má nepochybně své místo, nikoli však při úvaze, zda zprávu podepsat či nepodepsat.*“).

14. K problematice podvodů na DPH krajský soud poukazuje na obecný právní rámec daňových podvodů na DPH v řetězci obchodníků. Ten vychází z ustálené judikatury SDEU. Stěžejními jsou pak zejména rozsudky ve věci *Halifax plc a další*, C-255/02, ze dne 21. 2. 2006, ve spojených věcech *Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04 ze dne 6. 7. 2006 a ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C142/11, ze dne 21. 6. 2012.
15. Daňovým podvodem se tak podle judikatury SDEU rozumí situace, kdy jeden z daňových subjektů v řetězci neodvede státní pokladně řádně daň (v tomto případě DPH) a další ze subjektů v témže řetězci si tuto daň odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. *Uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám a za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty.* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156, dostupné z www.nssoud.cz).
16. V nyní projednávané věci krajský soud konstatuje, že byl alespoň částečně identifikován konkrétní řetězec společností *CI Intect – žalobce – KOVÁŘ plus*, ve kterém došlo k postupnému přeprodávání kuřecího masa. V řízení byly také zjištěny další společnosti, které se na obchodování s kuřecím masem měly podílet (viz odst. 11 tohoto rozsudku). Takové určení obchodního řetězce je podle soudu dostatečné. S ohledem na nemožnost ověřit původ zboží u *CI Intect* nelze po správci daně ani jiný postup rozumně požadovat. Krajský soud dále odkazuje na odst. 14 až odst. 23 napadeného rozhodnutí, ve kterých žalobce vyčerpávajícím způsobem popisuje obecné schéma podvodu na DPH, narušení neutrality daně a úlohu tzv. „*missing tradera*“ od jeho nekontaktnosti až po nemožnost ověřit výši jeho daňové povinnosti. Tyto obecné závěry následně žalovaný aplikuje na společnost *CI Intect* v odst. 41 napadeného rozhodnutí, kde popisuje chybějící daň u *CI Intect* právě z předmětných plnění s kuřecím masem. S ohledem na jednotlivé zjištěné objektivní okolnosti podvodu, kterým se krajský soud věnuje dále, lze konstatovat, že podvod na DPH byl žalovaným řádně zjištěn.
17. Pokud se jedná o závěr žalovaného, že žalobce měl znát i jiné společnosti na základě CMR listů, které obdržel od společnosti *ROCHUS*, musí zde soud závěr žalovaného korigovat. Předmětné dodací listy a CMR listy získal žalovaný přímo od společnosti *ROCHUS* a není tedy postaveno najisto, zda měl tyto doklady žalobce k dispozici a zda si tedy právě z CMR listů mohl učinit závěr o tom, že zboží je pořizováno z jiného státu EU

a je přeprodáváno v rychlém časovém sledu (viz odst. 47 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že zboží nepochází přímo od společnosti CI Intect však musela být žalobci zjevná. Vědomost žalobce o původu zboží vyplývá z jeho vlastního vyjádření při ústním jednání se správcem daně konaném dne 25. 10. 2017, kde žalobce uvedl, že se snažil neúspěšně kontaktovat společnost Tenderfood (společnost se sídlem na Slovensku) jako potenciálního dodavatele kuřecího masa. Tato společnost však měla podle tvrzení žalobce být napojena přímo na své obchodní partnery, mezi které se měla řadit i společnost CI Intect. Z předmětného tak vyplývá, že žalobce si měl být vědom skutečnosti, že zboží je dodáváno z jiného členského státu, a že se bude při obchodu s kuřecím masem podílet na přeprodávání zboží v obchodním řetězci a to bez ohledu na údaje uvedené v CMR listech. CMR a dodací listy tak sice svědčí o prodeji zboží v řetězci, nikoliv však o vědomosti žalobce, neboť ta vyplývá již ze samotné povahy obchodů a žalobcových vlastních tvrzení.

18. K námitce pořadí navázání spolupráce nejprve s odběratelem a následně dodavatelem krajský soud uvádí, že tento závěr žalovaného prezentovaný v odst. 42 napadeného rozhodnutí považuje za logický. Žalobce uzavřel s odběratelem smlouvu, aniž by věděl, že bude svůj závazek schopen vůči odběrateli plnit bez vad. Sám žalobce přitom uvádí, že nebyl schopen zajistit zboží tak, aby požadavkům odběratele vyhověl, a proto obchodování ukončil. Stěžejní objektivní okolností týkající se spolupráce s dodavatelem a odběratelem však nebylo pořadí, v jakém s nimi žalobce zahájil spolupráci, ale způsob, jakým tato spolupráce probíhala (tu popisuje žalovaný v odst. 56 až 58 napadeného rozhodnutí). Žalobce s odběratelem uzavřel poměrně podrobnou písemnou smlouvu (a písemnou smlouvu uzavřel žalobce též se skladovatelem), s dodavatelem si však měl pouze sjednat obchodní podmínky, které však v daňové kontrole nikdy nedoložil. Svého dodavatele si dle svého tvrzení vybral žalobce jako optimálního, ten však ve většině nebyl schopen zajistit žalobcem požadovaný druh zboží. Žalobci taktéž bylo známo, že dodavatel s kuřecím masem v minulosti neobchodoval. Žalovaný též poukázal na nejasnosti týkající se navázání spolupráce s dodavatelem, kdy prokurista žalobce uvedl, že spolupráci navázal se zaměstnancem dodavatele panem R., oproti tomu jednatel dodavatele pan B. uvedl, že to byl právě on, kdo s prokuristou žalobce spolupráci navázal. Nosným důvodem argumentace žalovaného je tak právě ničím neodůvodněný rozdílný přístup žalobce ke smluvním partnerům, čemuž krajský soud nemá co vytknout a námitku týkající se pořadí navázání spolupráce považuje za nedůvodnou.
19. Žalobcem tvrzenou skutečnost, že v České republice nezveřejňuje účetní uzávěrku řada společností, nelze považovat za relevantní námitku. Skutečnost, že si tak počínají i jiné společnosti, není způsobilá vyvinut společnosti CI Intect z neplnění této povinnosti. Povinnost zveřejnit účetní uzávěrku je dána všem společnostem zapsaným v obchodním rejstříku a vyplývá z ustanovení § 21a odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Přitom právě neplnění této povinnosti je dílčí indicií, která má vést žalobce ke zvýšené obezřetnosti při obchodování. V daném případě se k této indicii přidávají též další skutečnosti, které žalobce v průběhu daňového řízení a v žalobě bagatelizuje. Správcem daně bylo zjištěno, že v době navázání spolupráce neprovozovala společnost CI Intect vlastní webové stránky, což je navíc v rozporu s tvrzením žalobce, že si dodavatele prostřednictvím jeho stránek ověřoval. Dodavatel neměl žádné předchozí zkušenosti s obchodem s kuřecím masem, již v době předcházející navázání spolupráce sídlil v bytě bytového domu, kde pobýval otec jednatele společnosti, a neměl tedy

standartní zázemí pro provoz obchodní činnosti (společnost měla sídlo na téže adrese od svého vzniku až do roku 2016, jak vyplývá z údajů dostupných v obchodním rejstříku). Dodavatel žalobci opakovaně dodával jiný než požadovaný druh zboží a navíc ani nedisponoval příslušným povolením k obchodu s kuřecím masem. Žalobce si toto povolení pro sebe obstaral, byl si tedy vědom povinnosti mít povolení k takovým obchodům.

20. K námitce kontroly zboží je pak nutné dát částečně za pravdu žalobci. Ten skutečně nedisponoval (a ani disponovat nemusel) povolením a náležitými znalostmi k tomu, aby kontroloval kvalitu dodávaného kuřecího masa. Jedná se však pouze o jednu z dílčích zjištěných objektivních okolností a podle zdejšího soudu nesprávný závěr žalovaného o této skutečnosti nemá vliv na zákonnost a logickou soudržnost napadeného rozhodnutí.
21. K námitce, podle které není chybou žalobce, když platil za dodávky zboží na zahraniční účet společnosti CI Intect, soud uvádí, že žalobce prováděl platby na zahraniční účet zcela vědomě. Pokud tedy žalovaný uvádí, že se tím žalobce uvedl do nevýhodného postavení ručitele ve smyslu ustanovení u 109 odst. 2 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, nemá krajský soud, co by této úvaze vytknul. Žalobce měl též možnost platit dodavateli za kuřecí maso na jeho tuzemský účet, čímž by se do nevýhodného postavení nedostal, tuto skutečnost žalobce s dodavatelem taktéž nijak neprojednával, což vypovídá ve světle dalších nestandardních okolností působení společnosti CI Intect o laxním přístupu žalobce v obchodování s touto společností. Tuto skutečnost pak nelze vytrhnout podle soudu z kontextu prostým konstatováním, že se jednalo o účet zveřejněný u správce daně, ale je ji třeba vnímat v souvislosti s dalšími popsányi okolnostmi.
22. Vedle všech výše popsaných skutečností soud dodává, že žalobce nevysvětlil, proč bylo zboží dodáváno odběrateli do skladu společnosti ROCHUS, přestože v písemné smlouvě s odběratelem si žalobce ujednal odlišné místo dodání. Také bylo v daňové kontrole zjištěno, že žalobce hradil za dodávky masa svému dodavateli až poté, co obdržel platbu od svého odběratele, tedy obchodoval bez účasti vlastních peněžních prostředků, což je častým dílčím znakem o podvodu na DPH. Krajský soud tak konstatuje, že v řízení byl náležitě zjištěn podvod na DPH a celá řada objektivních okolností, ze kterých bylo možné o zvýšeném riziku podvodu usuzovat. Předmětné okolnosti musely být žalobci známy již v době obchodování a žalobce tedy přinejmenším o svém zapojení do podvodu vědět mohl.
23. Pokud se jedná o žalobcem provedená opatření k zamezení účasti na podvodu, soud konstatuje, že ověření dodavatele ne internetem lze považovat za pouhý základ prověřování subjektů určených k obchodní spolupráci. Takto zjištěné skutečnosti však žalobce musel přinejmenším ignorovat, pakliže ověření vůbec provedl. Žalobce si totiž v rozporu se svým tvrzením nemohl ověřit dodavatele na jeho webových stránkách, neboť ty nebyly podle zjištění správce daně aktivní, z obchodního rejstříku měl žalobce zjistit, že dodavatel neplní své zákonné povinnosti ohledně zveřejňování listin.
24. K namítané podobnosti s případem, který byl předmětem rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 252/2017, soud konstatuje, že předmětem rozsudku byl rozpor v úvaze správce daně a soudu v tom, že daňovému subjektu bylo přičítáno neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění daňovým subjektem a zároveň účast daňového subjektu na podvodu, kdy tyto závěry nejsou kompatibilní. V nyní projednávané věci však bylo uskutečnění obchodů jednoznačně prokázáno, žalovaný o uskutečnění obchodů neměl pochyb, na základě všech

zjištěných skutečností však správně dospěl k závěru, že obchod byl zatížen podvodem na DPH. Z předmětného rozsudku NSS však podle krajského soudu lze na nyní projednávanou věc aplikovat zcela jiné závěry. Jedná se především o otázku přijetí rozumných opatření k zamezení účasti na podvodu. Subjekt, jehož daňové povinnosti byly předmětem rozsudku, si od svého dodavatele mimo jiné vyžádal certifikát produktu od výrobce, čestné prohlášení o původu zboží a způsobu přepravy, prohlášení pro produkty se statutem preferenčního původu, prohlášení, že se jedná o polotovar a nikoliv o odpad a prohlášení o legálním původu zboží. V nyní projednávané věci žalobce bez bližšího zdůvodnění takového postupu neuzavřel se svým dodavatelem byt' jen základní písemnou smlouvu, ač s odběratelem upravil své obchodní vztahy poměrně obšírně. Nadto se žalobce i přes všechny indicie o rizikovosti obchodování se společností CI Intect neobtěžoval ani zjistit, zda CI Intect jako jeho dodavatel disponuje patřičným oprávněním veterinární správy k obchodu s kuřecím masem. Žalobce si tedy ve svém obchodování nepočínal dostatečně obezřetně pro to, aby mu bylo možné přiznat nárok na odpočet DPH z titulu dobré víry v to, že se podvodu na DPH neúčastní.

25. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. prosince 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu